Zápis z XXVII. výroční členské schůze Svojsíkova oddílu

Sešli jsme se v prostorách Zdravotního ústavu dne 16. září 2017.

Schůze začala krátce po 10. hodině.

Setkání jsme zahájili 1. slokou Junácké hymny.

Účast podle prezenční listiny.

Sešlo se nás 88, omluveno 138, jako host přišla ses. místonáčelní V. Bušková.

Ještě před zahájením nás informovala sestra Kaprálková, že se konečně podařilo zprovoznit webové stránky Kmene dospělých – najdete je na www.kmendospelych.nadobzor.cz (asi od 1. 10. už bude web přesměrován na: www.skaut.cz/kmendospelych).

Sestra vůdkyně přivítala přítomné, jmenovitě pak nové členy SO – jen nás mrzí, že většina nově přijatých nepřijela, ani se neomluvila.

Vzpomněli jsme minutou ticha na ty, kteří nás opustili v uplynulém období – bylo to 24 členů (5 sester a 19 bratří). Jejich jména jsou ve zprávě vůdkyně, jen se omlouváme – vypadli nám omylem bratři František Pavlík z Napajedel, Kliment Kohoutek ze Slavkova u Brna, Vratislav Procházka z Uher. Hradiště a Václav Šefčík z Chebu.

Byli představeni rádcové družin – sestra Vlaďka Hůlková (Pražská družina) je t.č. v nemocnici, Jana Chvojková (Polabská družina) rovněž v nemocnici, a stejně i bratr Zdeněk Šobr (Hanácká družina), omluvila se sestra Eva Fišerová (Zlínská družina) a bratr Tomáš Šach (Západočeská družina). Bratr Šach vystřídal bratra Širinu, nebyl potvrzen členskou schůzí, což se stalo právě na této schůzi, a to jednohlasně. Za všechny nepřítomné rádce byli na schůzi jejich zástupci.

Bratr Kamil Budera přednesl finanční zprávu. Ta byla také jednohlasně schválena. Moc mu děkujeme za to, že převzal naše účetnictví.

Návrh nových členů byl rovněž schválen jednohlasně.

Sestra Dvořáková přednesla zamyšlení od Axela Muntheho:

„Vše co skutečně potřebujeme, lze koupit za nepatrný peníz, jen zbytečnosti jsou drahé.

Skutečně krásné věci se neprodávají vůbec: smíme volně hledět na východ i západ slunce, na oblaka plující po obloze, na kvítí u cesty. Také do síně noci, osvětlené pravými hvězdami, se vstupné neplatí.“

Bratr Konvička pak přečetl úvahu bratra Hájka – Balúa, který ze zdravotních důvodů nepřijel, ale text poslal včas. Bratru Balúovi moc děkujeme za krásná a potřebná slova, bratru Konvičkovi za to, že text přetlumočil. Text bude v příloze zápisu, stojí za to číst ho znovu a několikrát.

Bratr Jarnot přečetl dopis bratra Klouzala a seznámil nás s jeho návrhem. Ten vychází z toho, že skautské publikace i tisk – a zde konkrétně kniha o Ivančeně – nejsou dostupné ve veřejných knihovnách. Navrhuje, aby skautská střediska knihy, které vydává tiskové středisko a které by byly zajímavé i užitečné pro širší veřejnost, knihovnám věnovala. Obrátíme se s tímto nápadem na náčelnictvo.

Pak se zpívalo a nositelky Řádu stříbrného trojlístku se sešly ke schůzce.

Přestávka byla s přehojným pohoštěním. Děkujeme sestře Amálce a její rodině i všem ostatním, kdo přispěli. Moc, moc, moc.

Ještě by se bylo povídalo, ale bratr Šantora, který pro nás připravil promítání fotografií, které nám připomněly bratra Navrátila a sestru Mackovou, a uváděl je, pospíchal domů. Shlédli jsme tyto fotky se zasvěceným komentářem bratra Šantory.

Ten nás pozval na **sobotu 23. 9. do Berouna,** kde Skautský institut pořádá vycházku Po stopách tří orlích per.

Pak převzal slovo bratr Soukup a připomněl, že před 70 lety se konalo první poválečné jamboree v Moissonu a účastnilo se ho 500 českých skautů. I k tomu nám bratr Šantora připravil řadu fotografií.

Tím, že jsme měnili program, jsme skoro zapomněli, že máme mezi sebou hosta, sestru místonáčelní Vendulu Buškovou. Moc jí děkuji, že se připomněla a pozdravila nás opravdu srdečně a s úsměvem.

V diskusi byl vznesen dotaz na památník skautům, kteří obětovali své životy v dobách totality, který byl odstraněn z prostoru v krematoriu. Zasvěceně odpověděl bratr Lukšíček. Památník je uchován a hledá se pro něj vhodné místo.

Další návrh byl, aby se Ivančena dostala na seznam UNESCO. Na to odpověděl bratr Konvička, že pak by byl problém, protože by se nic nesmělo měnit a tedy ani přidat k mohyle další kamínek.

V závěru sestra vůdkyně poděkovala Zdravotnímu ústavu za střechu nad hlavou, ale i za zapůjčení technického vybavení k ozvučení i promítání, dokonce i s obsluhou. Poděkování patří i všem, kdo se podíleli na přípravě schůze i na jejím zdárném průběhu.

Poděkování patří i bratru Drápelovi, že zachoval, zdokumentoval a předal do brněnského archivu skautské materiály bratra Pechy. Jejich seznam je ve Zpravodaji SO na www.so-novinky.obadalek.cz .

O přestávce byl k dispozici Sborníček prací ses. Vlasty Mackové, pamětní listy br. Pechara a br. Trávníček přivezl různé odznaky.

Zakončili jsme 2. slokou Junácké hymny po 12. hodině.

Příští členská schůze bude 15. září 2018, tedy třetí zářijovou sobotu.

Úvaha bratra Hájka - Bálůa

Vážené sestry a bratři,

především bych chtěl vyjádřit svou vděčnost, že jste mne přijali mezi sebe a že mám příležitost oslovit Vás.

Má úvaha se bude odvíjet kolem myšlenky, že skauting je škola života.

Velký syn českého a moravského národa, jak se sám označil, Jan Amos Komenský viděl život člověka právě tak.

Rovněž nám může tento pohled mnohé nabídnout.

Začínali jsme školou dětství, nejen tou kamennou s učiteli, tabulemi a lavicemi k sezení. Byla to i škola prvních zážitků s vrstevníky na družinových a oddílových schůzkách, při letním táboření.

Začalo skautské putování životem, na které už jen s vděčností a trochou dojetí vzpomínáme, bylo ale důležité. Oslovily nás skautské ideály, předávané tradicí a osobnostmi.

Nikomu z nás se nevyhnula ani konfrontace s totalitou. Ta hodnoty skautingu prověřila. To už jsme prožívali školu dospělosti se všemi jejími povinnostmi a vytížením a směrovala nás k vytoužené metě nové svobody, mezníku, o kterém budu ještě hovořit.

Nyní? Nyní jsme všichni ve škole stáří. Bývá právem nazývána školou moudrosti.

Paměť se výrazně člení na vzpomínku a její konfrontaci se současností, výhled do budoucnosti je nejistý.

Tím více roste duchovní pohled na život, spojený s bilancováním.

Protože jsme podstatnou část svého života spjati se skautingem, nahlížíme jej podobně jako své osobní prožitky.

Co bylo, zdá se stejně vzdálené, jako krásné. Není to iluze, ale pravda. Svět a časy se mění, opouští tradiční hodnoty a uspěchaná doba ztěžuje výhled do budoucnosti.

Přesto, nebo právě proto bych chtěl obrátit pozornost ke dvěma klíčovým slovům: VDĚČNOST A NADĚJE.

Máme za co být vděční. Na prvním místě - přežili jsme totalitní časy a dočkali se života v demokracii. Za dveřmi stojí rok 2018, jubilejní rok samostatného státu, sto let od vzniku Masarykovy republiky.

"Milovat vlast svou, republiku Československou a sloužiti jí věrně v každé době." Tak jsme někde ve škole svého skautského mládí slibovali.

Občanský étos, chcete-li občanské ctnosti, pronikaly všestranně do života společnosti první republiky a skauting byl i zůstal jejich nositelem a šiřitelem i dál.

Buďme vděčni. Můžeme přeci svou vděčnost proměnit ve skutek. Z vlastní zkušenosti vím, jak roste u mladé generace – rádci počínaje – zájem o vývoj našeho skautingu, jak po svém hledají cestu ke kořenům.

Byli jsme u části té cesty a bylo by škoda to nevyužít a kus své vzpomínky nepředat. Také my budeme obohaceni. Pravda, leccos co dnešní skauti dělají jinak, svět techniky a elektroniky si našel místo v životě oddílů.

Jsem ale přesvědčen, že to není špatné. Jdou s dobou a ta už je taková. A.B.S. by asi neváhal využít k výchově všecko dostupné.

On byl ve své době nejen na úrovni doby, ale o krok napřed.

Jsme pamětí českého skautingu, byli jsme jím neseni k cílům ušlechtilých mezilidských vztahů, demokracie, vlastenectví a sami jsme ty ideály nesli přes nepřízně času.

Silou naší paměti jsou vzpomínky. I kdyby o ně nikdo neprojevil zájem, uchovejme je: sobě a příštím v jakékoli dostupné podobě. Přijde jejich čas.

Buďme vděčni. Skautské hnutí nejen přežilo, ale začíná sílit. To je důvod k naději v jeho budoucnost.

Abych trochu odlehčil, začnu dvěma příběhy. Oba jsou si trochu podobné, ale rozdílné v čase, kdy se odehrály.

Ten první: Někdy v zimě roku 1990 jsem jel na pozvání bratří autobusem z Chotěboře do Kolína.

Svlékl jsem kabát a seděl jen tak v košili. Na první či druhé zastávce přistoupila ke mně zezadu starší dáma a pohladila si můj lesoškolácký šátek. "Promiňte, ale musela jsem se vás dotknout. Jsem tak ráda, že skauti jsou zase tady."

Ten druhý je starý jen pár měsíců. Odehrál se pro změnu ve vlaku. Taky přišla postarší dáma, ale trochu jiného ražení.

"Co vy to máte na sobě za uniformu?"

"Skautský kroj, paní."

"Aha, to už je jen pár vás starých, ono to skomírá, že?"

Dost se podivila mé odpovědi, že opak je pravdou a Junák se svými padesáti tisíci členy převyšuje ostatní organizace dětí a mládeže.

Omluvné: "To jsem netušila" náš hovor ukončilo.

Ten první příběh je z doby, kterou můžeme nazvat záchranářskou. Měli jsme nadšení, ale krom něho nic. A hodnocení z toho druhého: "To už je jen pár starých" bylo by tehdy pravdivé.

Dnes? Naděje se naplňují. Junák je stabilní, úspěšnou a rozvinutou organizací.

Všichni, jak tady jsme, tušíme, proč tomu tak je. Naplňují se fascinující tradice, kterým položila základ před sto lety neúnavná práce A. B. Svojsíka a jeho spolupracovníků. Jeho důraz na výchovu nevyprchal, dostal jen nové prostředky, protože čelí novým výzvám.

Co je důležité a co pozoruji u mladé generace spolu s rostoucím zájmem o historii - stoupá i zájem o duchovní podstatu skautingu, o hlubší pochopení, výklad a prožívání nám tolik drahých symbolů jako jsou slova zákona a slibu. Zcela jistě za tím stojí lepší skautské vzdělávání vůdkyň a vůdců, ale i jejich nejbližších pomocníků na úrovni rádce.

Vstříc jubileu republiky napadá mne, že i my můžeme vzpomenout vkladu dvou prvních občanů do pomyslné pokladnice skautské myšlenky.

T. G. M. měl pochopení pro Svojsíkovo novátorství, ve skautingu viděl skvělou výchovu občana demokratického státu. Svým vysokým mravním kreditem s důrazy na pravdu a svobodu také skauting od počátku ovlivnil.

Občanský princip pak byl vlastní jinému prvnímu občanu - Václavu Havlovi.

Slova o službě nejvyšší Pravdě a Lásce ze současného slibu pocházejí zjevně z jeho slovníku a dokáží oslovit skauty s nejrůznějším pojetím duchovního života.

U vzpomínání na sliby ještě chvíli zůstaňme. Vzpomínám si, že v devadesátých letech bylo mnohým bolestivé loučit se se zažitým textem z počátků hnutí, protože jim chyběl právě ten důraz na službu vlasti, republice.

Mám za to, že se text nového slibu ujal mimo jiné proto, že lépe propojuje i ostatní slovní symboly, tedy zákon a tři základní principy.

Jak tedy sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce? Naplňováním skautského desatera v denním životě. S naplněním života podle tří principů je to obdobné.

Máme pohromadě texty, které spojují a oslovují. Můžeme být vděční.

A na závěr dlouhého povídání dovolte mi ještě něco za zahrádky matky přírody - zářijovou kytičku.

Až půjdete kolem vesnické zahrádky či někde v příměstských osadách, určitě na vás budou přes plot kývat a zvědavě na vás hledět slunečnice, nebo spíše po skautsku: sestry slunečnice. Jsou krásné. Jsou užitečné. Svým zvědavým soukvětím stále hledají sluneční svit, jako my hledáme vyzařování Pravdy a Lásky. Jejich zlatavé okvětí může být vzpomínkou na vzdálené dětství, věk žlutého šátku a nahnědlý střed odkazuje ke skautskému věku.

Její krása je pravdivá, jako ostatně každá krása v přírodě a ukazuje k první větě desatera, čistota zase k té poslední. Ona vyžije i ve skromných podmínkách, je hospodárná. Její usměvavé květy navozují myšlenku veselé mysli skautského srdce, které nerado chodí samo.

Vlídná hostitelka vítá včely, čmeláky a další hmyz, aby je štědře pohostila a na sklonku léta, za odkvětu, podobně hostí i švitořící sýkory.

Vida, co všechno je vepsáno do jediného okvětí.

Tak hodně krásy na cestu podzimem!